

nødvendigt at ansætte disse 3 ny Embedsmænd for denne Sags Skyld, uden at der er mindste Spor af, at man nedlægger noget Embede paa det Sted, hvor Arbejdet spares. Her er jo ikke Tale om nogen Forøgelse af Arbejdet, men blot om Henlæggelse af Arbejdet fra et Sted til et andet. — Til Slutning vil jeg endnu kun sige, over for den Indvending, der fra de to foregaaende Taleres Side med størst Styrke er gjort imod Lovforslaget, nemlig at det er Politiet, der skal have Myndigheden til at idømme disse Forelæg, at den kunde jo afhjælpes ved at henlægge Myndigheden til Dommeren, men der forekommer mig unægtelig at være noget i, hvad der i saa Henseende er gjort gældende i Landstinget, at man ved at lægge denne Myndighed hen til Dommeren, styrker den nu tilstedeværende Praksis, som den ærede første Taler paatalte, at Dommeren efter at have gjort et Forligstilbud uvilkaarlig føler sig fornærmet, naar dette ikke modtages og derfor forhøjer Bøden. Dommeren drages derved paa et tidligt Tidspunkt ind i Sagen og faar Uvilje mod den sigtede, som ikke vil makke ret. Der er sikkert fra dette Synspunkt noget, der kunde tale for ikke at blande Dommeren ind i de foreløbige Forhandlinger. — Ud fra disse Betragtninger kan jeg ikke have saa stor Betænkelighed ved Sagen, som de ærede foregaaende Talere, men jeg indrømmer, at der er Grund til at se lidt nærmere paa den, inden den gaar videre.

Justitsministeren (Rump): Den første ærede Taler gjorde den Bemærkning, at dette Lovforslag havde fundet Tilslutning i det andet Ting fra samtlige Medlemmers, undtagen fra de to Socialisters Side. Jeg tror heraf at turde slutte, at det i det væsentlige er et godt Lovforslag, og at det navnlig ikke har nogen reaktionær Karakter. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa andet, end hvad der staar i Forbindelse med de selve Lovforslaget vedrørende Bemærkninger. Lovforslagets Ojemed er tydeligt og klart. Det søger at beskaaffe Kriminal- og Politiretten, det offentlige Politikammer og Publikum i København et stort Gode, idet det paa Grund af den overordentlige Overbebyrdelse søger at forringere Sagernes Antal, saa at Dommerne derved sættes i Stand til at anvende den fornødne Tid paa de Sager, der virkelig fordrer en længere Tid, og det ilde Billede fjernes, som en saa hurtig Retspleje i Virkeligheden er. For Publikum medfører Forslaget den store Fordel, at man, naar

man ved med sig selv, at man har begaaet en Forseelse, som kun medfører en ringe Bøde, kan slippe for at møde oppe i Politiretten, idet man kan faa Adgang til at afgøre saadanne Straffesager ved Forlig med den, der har Anklagemyndigheden. Naar der derfor er blevet sagt, at Lovforslaget gaar ud paa at udvide Politidirektørens Magt, saa forholder det sig aldeles ikke saaledes. Der er ikke Spor af Udvidelse af Politidirektørens Magt i Lovforslaget. Han har Anklagemyndigheden, det beror paa ham, om Sagen overhovedet skal for den offentlige Politiret. Det indfører en Myndighed for ham, men tillige en Forpligtelse til at give Folk Lejlighed til, naar han skønner, at der foreligger en Forseelse, at slutte Sagen ved at afgøre den i Mindelighed med en ringe Bøde. Det er derfor heller ikke rigtigt, som den ærede første Taler (Wiimblad) sagde, at Politidirektøren faar Ret til foreløbig at afgøre offentlige Politisager. Han afgør aldeles intet. Han spørger den vedkommende: Vil du vedtage en Bøde for at slippe for at komme for Retten, og vil du altsaa underskrive det paagældende Dokument? Den paagældende kan da sige: Nej. Der er derfor ikke Tale om at give Politidirektøren nogen ny Myndighed. Naar derfor de to ærede første Talere sagde, at det, der skete, var at føre Forholdet tilbage til før Loven af 1863, er det ganske urigtigt. Den Gang havde man disse Bøder til Politidirektørens Protokol i Kraft af Politidirektørens Straffemyndighed efter Lovgivningen fra før 1863, nemlig efter Forordningen af 1845, hvorefter han havde en omfattende Myndighed til at diktere Bøder til sin Protokol. Dette har ikke Spor af Lighed dermed. Han faar kun Myndighed til at give Folk Lejlighed til, naar de maatte ønske det, at afgøre Sagen uden Rettergang og Dom. Ville Folk have Rettergang, gaar det ligesom i civile Sager, saa faa de denne Rettergang.

Jeg har herved, tror jeg, imødegaaet de fleste Bemærkninger, der ere gjorte. Der blev henvist til, at det, at Omkostningerne skulle dækkes af Bøderne, var noget meget betænkeligt. Forholdet var det, at da der blev Tale om en Udvidelse af Københavns Politie, fordi disse Sager skulle henlægges under Politidirektøren, og denne altsaa maatte have et Kontor, blev Kommunen spurgt, om den vilde afholde disse Udgifter mod at tage en væsentlig Del af Indtægten. Det vilde Magistraten ikke gaa ind paa, og der blev da truffet den Ordning, at man, for at fri Statskassen for at